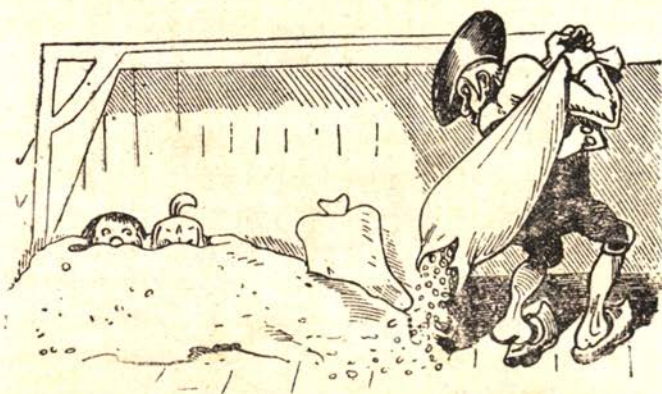

Да търси огън за лулата,
 Ала намъри си белата . . .
 Наштѣ двама хубостници
 Нали сж пусти пакостници,
 Вземаха остри си ножове,
 Пробиха пълнитѣ чували
 Съ тая хубава пшеница,
 Приготвена за воденица.
 И тамъ на близо въ една слама
 Заровиха се скришомъ двама.
 Но не, но не отъ хорски срамъ,
 А отъ желание проклето
 Да видятъ, що ще стане тамъ.
 И ей съ спокойство на сърдцето
 Слѣдъ малко иде господаря,
 Нарамн си на гърбъ товара
 И се опжти край дуvara.

Но що за чудо, Боже мой! —
 Чувалтъ мигомъ става лекъ . . .
 Изтръпна бѣдниятъ човѣкъ,
 Обърща се какво да види! —
 Гледа и чакъ на плачъ му иде,
 Че тая хубава пшеница,
 Приготвена за воденица,
 Изронила се изъ чувала
 И пжтя кѣтъ порой заляла —
 Тъзъ златна негова надежда!